

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Και γιατί να τρέμω ; απήντησεν ὁ Ἴσπανός μ' ἕναν εἰρωνικό τόνο.

— Πρόσεξε, δὸν Διάξ ! ἀπάντησε ὁ κόμης ἀπειλητικά. Ἐσὺ ἔδωσες στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων ὑπόπτων. Ἐσὺ εἶσαι πού καθήμενός σου ὑποδεικνύεις καὶ νέα θύματα σ' αὐτό. Ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, πού μάλιστα φτάσει ἐδῶ ὁ δούξ τοῦ Ἀλβα θὰ καταγγέλλῃς σ' αὐτὸν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ θὰ τοὺς παραδώσεις στὰ βασανιστήρια... Μὰ φτάνει ὡς ἐδῶ, δὸν Διάξ... Εἶνε ἢ σερά μου τώρα να σταματήσω τὰ ἐγκλήματα σου !... Σὺ κρατῶ τὰ χέρια μου καὶ, μὰ τὸ θεῶ, θὰ κλείσω σήμερα τὸν κατάλογο τῶν θυμάτων σου !..

Ἐὸ δὸν Διάξ, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέσει του, ἀπάντησε μὲ ψυχρότητα.

— Δοκιμάστε !

Καὶ βλέποντας ὅτι ὁ κόμης τῆς Θούνης, ἐκκληκτος ἀπὸ τὴν θρασύτητά του τὸν ἐκοιτοῦσε περιφρονητικά, ἐξακολουθοῦσε μὲ τόνο προκλητικό :

— Ἐμπρός ! Δοκιμάτε σὰς εἶπα !.. Γιατὶ διστάζετε ; Μήπως γτρέπεστε νὰ χτυπήσετε ἕναν ἄνθρωπο ἀνυπεράσπιστο ;... Μὰ ἐδῶ δὲ χρειάζονται λεπτότητες !... Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὴ συνείδησή σας βαθαίνουν ἀμαρτήματα πολὺ βαρύτερα... Ἐσεῖς εἶστε ὁ συνένοχος ὅλων τῶν ἐγκλημάτων...

— Ἐγὼ ! ἀπάντησε ὁ κόμης ὑψώνοντας τοὺς ὤμους του...

— Σεῖς, ναί !... Τί ἤθουν ἐγὼ πρὶν σὰς βρῶ στὸ δρόμο μου ;

Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ευπατριδᾶς τῆς Ἰσπανίας καὶ εἶχα πλάσει ἕνα ὄνειρο γιὰ μιὰ γυναῖκα πού τὴν ἐλάτρευα...

— Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ σὲ συχνοτάαν ! ἀπάντησε ὁ κόμης. Τῆς προκαλοῦσε τὴ φροῖνη.

— Θὰ τὴν ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήσει. Γιὰ κείνην θὰ γινόμουν τίμιος καὶ καλός... ναί, μὴ χαμογελάτε, τίμιος καὶ καλός... Μὰ ῥηθεῖτε σεῖς καὶ μοὺ τὴν ἀρτάζετε ἀπὸ τὴν ἀγαλιά μου, κ' ἐκάνετε νὰ ξεχυθῇ ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἕνα ὀλόκληρο ποτάμι μίσους !... Ἐσεῖς εἴσατε ἡ αἰτία νὰ κάνω τὰ χειρότερα ἐγκλήματα... Ἀλλὰ πρὲς νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψη σας τοῦτο, κόμη τῆς Θούνης ! Ἄν ὑπάρχει Θεός, ὅλο τὸ αἷμα πού ἔχρυσα στὸ κεφάλι σας θὰ πέσῃ.

— Μείνατε ἤσυχος ! ἀπάντησε ὁ κόμης· δὲ θὰ χύσετε πιά ἄλλο αἷμα.

Καὶ ἔριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ γυαλιὰ τῆς ἐκκλησίας. Εἶχε ζημερώσει πιά ἔξω.

Ἐὸ δὸν Διάξ ἄρχισε νὰ γελᾷ σατανικά λέγοντας :

— Ἀνόητε, δυστυχισμένε ἀνόητε, πού νομίζετε ὅτι μ' ἔχετε τώρα ὑπὸ τὴν ἐξουσία σας, ἐνῶ ἐγὼ σὰς ἔχω στὴ δική μου. Δὲν καταλαβαίνετε, ὅτι ἐάν ζητε ἀκόμη, εἶνε γιατί ἐγὼ φείσθηκα τὴ ζωὴ σας... Ἐκατὸ, χίλιες φορές θὰ μπορούσα νὰ σὰς μαχαιρώσω καὶ σὰς καὶ ἐκείνη. Ἀλλὰ ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ ἦταν πολὺ γλυκὸς καὶ δὲ θὰ χόρταινα ἔτσι τὸ πάθος τῆς ἐδίκησής μου... Ἐνοιμα σας ὅμως, σὰς ἐτοιμάζω καὶ καλλίτερο.

Ἐὸ κόμης ἀκούγε ἀπαθής.

— Δὸν Διάξ ! διέταξε μὲ μιὰ φωνὴ ἔντονη, πρέπει νὰ μ' ἀκολουθήσεις !

— Ἐχομε καὶ φοβέρες, ἀπάντησε ὁ Ἰσπανός περιφρονητικά, φοβέρες ἐκ μέρους σας ἐναντίον μου !... Θέλετε, μὲ κάνετε νὰ σὰς λυποῦμαι ! Γυρῖστε στὸ μέγαρό σας, ἀκριβέ μου κόμη ! Πηγαίνετε νὰ περάσετε μερικὲς εὐτυχιμένες ἡμέρες ἀκόμη τὶς ὁποῖες σὰς παραχωρεῖ ἡ γενναίότης μου ! Ἄν κάποιος, ἀπὸ τῶς δυὸ μας κινδυνεῖει σ' αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτὸς εἶσθε σεῖς ! Τὸ ἔδαφος εἶνε κοῦφιο κατὰ ἀπὸ τὰ πόδια σας καὶ ἀόρατες παιγίδες σὰς περιστοιχίζουν. Πρὶν περάσουν εἰκοσι μέρη θὰ ἔχετε ἐξευτελιστεῖ τόσο, ὥστε κ' ὁ τελευταῖος πολίτης τῆς Τουρραίνης δὲ θὰθελε νὰνταλλάξει τὴν τύχη του μὲ τὴ δική σας !

Ἐὸ κόμης, χωρὶς ν' ἀπάντησε τράβηξε τὸ σαθὶ του.

— Ἐμπρός λοιπὸν ! φωνάζε περιπαιχτικά ὁ δὸν Διάξ. Βλέπω ὅτι ἀργεῖτε πολὺ νὰ πάρτε τις ἀποφάσεις σας.

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ στηθὸς του, ἐπρόσθεσε :

— Ἄς δοῦμε τώρα, ἂν θὰ τολμήσετε νὰ χτυπήσετε, κόμη τῆς Θούνης ! Μὴ φοβάσθε, εἶμαι ἄοπλος !

Ἐὸ κόμης Γοδεφρίδος εἶχε λησμοῦσει ἀπὸ τὴν ἀηδία του.

— Μὲ περνᾶς λοιπὸν γιὰ κανέναν σὰν κ' ἐσένα, ἀναγνῶρ δολοφόνε ! τοῦ εἶπε.

Καὶ βάζοντας τὸ χεῖρ του ἀπάνω στὸν ὄμο τοῦ Ἰσπανοῦ, ἐπρόσθεσε :

— Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ εἶσθε αἰχμάλωτός μου, δὸν.

— Μὰ τὸ θεῶ, ἀπάντησε ὁ δὸν Διάξ, εἶστε πολὺ διασκεδαστικός... Θὰ εἶταν ἀραγε ἀδιακρισία ἂν σὰς ρωτοῦσα πού σκοπεύετε νὰ μὲ ὀδηγήσετε ;

— Πού ; ξανάτε ὁ ἄρχων τῆς Θούνης. Στὸ φρούριό μου τοῦ Φρενοῦ, στὸ ὁποῖο εἶμαι ὁ μόνος κύριος μετὰ τὸ θεῶ, στὸ ὁποῖο

εἶμαι δικαστὴς τῆς Ἄνω καὶ Κάτω Βουλῆς... Ἐκεῖ, δὸν Διάξ, τοῦ κάκου ἡ ἀγιωτάτη Ἴερά ἐξετάσει θὰ θελήσει νὰ χρησιμοποιήσει τὰ νύχια τῆς κατὰ τῶν τειχῶν μου. Ἐκεῖ κάτω καμιά ἀνθρωπίνη δύναμις δὲ θὰ μπορῆσῃ νὰ σὰς γλυτώσει...

— Διάβολε ! ἀπάντησε ὁ δὸν Διάξ, καὶ ἀφοῦ μὲ ὀδηγήσετε ἐκεῖ πέρα, πῶ θὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ;

— Μόλις φθάσουμε ἐκεῖ, εἶπε ὁ κόμης, θὰ καλέσω τὸν ἀρχιδικαστὴ τῆς Ἐκτῆς καὶ ὅλους τοὺς προύχοντας τῆς ἐπαρχίας μου γιὰ νὰ σὲ δικάσουν γιὰ τὰ κακούργηματα τὰ ὁποῖα καὶ σὺ ὁμολογῆσαι πρὸ ὀλίγου. Ἴσως μεταχειριστοῦμαι καὶ βασανιστήρια γιὰ νὰ μὰς πεις τί ἀπέγεινε ἡ Μαγδαληνή, ἐπειδὴ ἰσχυρίζεσαι πὸς τὸ ξέρεαι.

— Ὁρατὸ σχέδιο ! ἀποκρίθηκε ὁ δὸν Διάξ χαμογελῶντας, ἀλλὰ κρύψιμο πού δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ ποτὲ...

— Ἐσεῖ λοιπὸν δὲν πιστεύεις ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου, δὸν Διέγγε ;

— Ὅχι !...

— Ἄκουσε λοιπὸν τότε !... εἶπε περήφανα ὁ κόμης δείχνοντας μὲ τὸ χεῖρ του πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης πύλης τῆς ἐκκλησίας.

Ἄκουσθηκε τότε ἀπ' ἔξω μπερδεμένος θόρυβος, φωνῆς καὶ κλαγγῆς ὀπλων.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ δὸν Διάξ φάνηκε σὰ νὰ ταραζέται.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος ; ρώτησε,

— Εἶνε οἱ ὀπλίτες μου οἱ ὁποῖοι ἀνυπομονοῦν νὰ σὲ παραδώσω σ' αὐτούς. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθουν κάποτε ευπατριδῆς ἔξωθεν νὰ μ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τοὺς ἐξευτελισμούς μὰς συλλήψεως. Δέχεται νὰ μὲ ἀκολουθήσεις ἢ μήπως προτιμάς νὰ σ' ἀρπάξουν οἱ στρατιῶτες, νὰ σὲ ρίξουν καταγῆς, νὰ σὲ δέσουν καὶ νὰ σὲ σφύρουν στὸν δρόμο ; Διὰλέγε.

Τὰ κελινὰ χαρακτηριστικά τοῦ δὸν Διάξ συμμαζεύτηκαν. Ὁς ἐκείνη τὴ στιγμή νόμισε πὸς ὁ Γοδεφρίδος εἶταν μόνος του καὶ ξέροντας τὸν ἱστορικὸ χαρακτηριστὴρ τοῦ κόμητος φανταζόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ξεφύγει εὐκόλα. Γι' αὐτὸ μάλιστα εἶταν ἀυθάδης καὶ προσητής.

Μὰ τώρα ἐβλεπεθὶ τὰ πράγματα ἔπερναν ἄλλην ὄψη. Κινδύνευε πιά ἡ ζωὴ του, ἡ ἐλευθερία του.

Μ' ἕνα γρήγορο βλέμμα ἐξετάσε τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς Ἐκκλησίας.

— Ὡ εἶπε ὁ κόμης γελῶντας, τὸ ξέρω πὸς κ' ἐδῶ ὑπάρχουν κρυφῶνες καὶ μυστικὲς ἔξοδοι, ὅπως καὶ σὲ κάθε μέρος ὅπου κρύβεται ἐσὺ ! Ὡστόσο μὴ γελίεσαι ! Δὲ θὰ μοὺ ξεφύγῃς.

Καὶ μὲ τὸ χεῖρ του ἔπιασε τὸν δὸν Διάξ ἀπὸ τὸν ὄμο. Ὁ Ἰσπανὸς ἀνατρίχασε ἀπὸ τὴ φροῖνη του.

Καθὼς ἀκουμποῦσε ἐπάνω στὸ βωμὸ, ἔχοντας κερφομένο τὸ βλέμμα του μέσα στὰ μάτια τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου, ἐψαχνε σατωμαδικὰ πίσω του μὲ τὸ χεῖρ γιὰ νὰ βρῇ κανένα ἀντιζιμιμένο μὲ τὸ ὅποιο θὰ μπορούσε νὰ σπύσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἔχθρου του. Μὰ τοῦ κάκου ! Ὅλα τὰ ἀντιζιμιμένα τῆς ἁγίας Τράπεζης, δισκοί, ποτήρια, κρηπίτνια εἶχαν ἔννε ἀνάστατα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ληψιασίας τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ ἁγία Τράπεζα εἶταν ἀδειανή.

— Λοιπὸν, ξανάτε ὁ κόμης τῆς Θούνης, δέχεται νὰ μ' ἀκολουθήσεις ἢ νὰ φωνάζω ;

Ἐὸ δὸν Διάξ, καταφροβισμένος, ἐσώπαινε. Κρῦος ἰδρὸς ἔτρεγε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ἐξάφην μὰ λάμψη φώτισε τὰ μάτια του καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ξαναπῆραν τὴν πρωτὴν τους προκλητικὴ ἔκφραση.

— Ἐστω, ἀπάντησε. Φωνάζτε !

Ἡ ἔξαρψη αὐτὴ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας του μεγάλωσε τὴν δυμιστία τοῦ Γοδεφρίδου, ὁ ὁποῖος πλησίασε ἀκόμη περισσότερο τὸν Ἰσπανὸ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀφήνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔφερε τὴ σφουρίχτρα του στὸ στόμα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀρχίσει καλὰ νὰ σφουρίξει καὶ τὸ σφουρίγμα ἔσβυσε μέσα σὲ μιὰ κραυγὴ πόνου.

Γρήγορος σὰν ἀστρατὴ ὁ δὸν Διάξ πέταξε στὰ μάτια τοῦ κόμητος μιὰ χούφτα ἀπὸ λεπτὴ μαρμαροσκόνη ἡ ὁποία βρισκόταν ἀπάνω στὴν Ἅγια Τράπεζα.

Ἐὸσο δυνατὸς κ' ἂν εἶταν ὁ πόνος του, ὁ κόμης δὲν ἔβγαλε τὸ χεῖρ του ἀπὸ τὸν ὄμο του κατασκόπου.

— Ἐδῶ... ἐδῶ... ἐφώνησε ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τῶν στρατιωτῶν ἀπ' ἔξω.

Ἐὸ δὸν Διάξ τότε ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ κάνοντας πίσω μ' ὄλη του τὴ δύναμη καθόρθως ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κόμητος, ἀφήνοντας σ' αὐτὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ροῦχο του.

Μανιώδης ὁ κόμης τῆς Θούνης, μὲ τὰ μάτια κλειτὰ, ὤρμησε πρὸς τὰ ἔμπρος γιὰ νὰ ξαναπιάσῃ τὸν Ἰσπανὸ, μὰ τὰ χέρια του δὲν ἀγκάλιασαν παρὰ τὸν ἄρα.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ πύλη τῆς ἐκκλησίας ἀνοῖξε καὶ εἰκοσι ὀπλίται τοῦ κόμητος ἐμπῆκαν μὲ βοή.

(Ἀκολουθεῖ)

